

ANGELČEK

Št. 3.-4.

V Ljubljani, 1. marca 1921.

XXIX. tečaj

R. P.-Petruška:

Po dežju.

Poglejte, pogledite no: kaj pa je to? —
Vsi otroci so skup pribežali,
pred morjem globokim kakor nebó
sredi ulice vsi so obstali.

Le pazno stopajte okoli, ljudjé,
in preblízu nikdo mi ne hōdi,
ker silno kovarno je to-le morjé —
kdo láhko utone v tej vōdi..

Pa hitro papirja in desek sem,
da ladje iz njih naredimo,
da v razne jih kraje po morju tem
naložene s tovari spustimo!

Tu v to položimo kamenje in prst,
v ono sadje in les in obleko,
ta brž se odpravi v slovenski naj Trst,
na hrvaško naj ona gre Reko...

Pribežal pa bogve odkodi k njim v vas
sosedov ogromni je kuža,
zarenčal je smešno in bevsčnil na glas:
„To vendar morjé ni — je luža!“

In brž je odšel od začudenih vrst
kar na morje, a tam se obrnil
in ladje ponosne za Reko in Trst
vse z repom je svojim prevrnil.

Ivan Langerholz:

Šola lepega vedenja.

2. Red in snaga.

Kaj, ko bi pogledali najprvo v šolo? Vsi učenci so že zbrani, že pišejo in računajo. Vse je tiho in mirno. Kar se začujejo težki koraki: bunk, bunk, bunk! Vrata se počasi odpro, in v šolo pributa znani Tone Neroda. Vsi otroci se ozro vanj, gospod učitelj ga mora pa posvariti, morda celo kaznovati. Vse za nekaj časa zastane v šoli zaradi enega neredneža. Ali je treba tega?

Ali pa tisti Miha Pozabivček! Včasih nima berila, večkrat nima računice, zadnjič je bil pa brez katekizma. Doma se res uči, in to je prav! Ali ko se nauči, pa nikdar ne spravi svojih knjig, kamor bi jih moral spraviti. Vse morata storiti mati in pa sestra Minka. In Minka je potem kriva, če Miha nima v šoli zvezka, če je pozabil berilo, če mu manjka računice. Vsega je Minka kriva, Miha je pa nedolžen. »Minka mi ni knjig spravila,« se zakremži Miha Pozabivček v šoli, ko se opravičuje. Nekaterim šolarjem se pa včasih čudno zdi, da Miha še samega sebe ni pozabil doma v postelji.

Rozika Vihra pa tlači vse v eno vrečo — no, naj bo bolj jasno povedano: vse v en zvezek: račune, spisje, lepopisje (ki je včasih bolj grdopisje!), pa še risanje povrhu. Lahko si mislite, kakšen je tak zvezek! Še vrane bi se ga zbale.

Tako-le v nedeljo zjutraj je pa pri Jesiharjih zmiraj kremža in jok. Peter ne ve, kje so njegove

hlače, Francelj je izgubil klobuk, in Tone pogreša svoj suknjič. Danes teden seveda nobeden ni imel časa, da bi bil zvečer obleko poravnal in spravil, kamor je bilo treba. Sama obleka se pa tudi ni hotela spraviti... Oče so pa materi strogo naročili, da je ne smejo spraviti in nič poravnati. »Sami naj se otroci nauče, da bodo pazili na obleko!« so rekli. In prav so imeli. Ni treba praviti, da Jesiharjevi otroci zato skoraj redno zamudé božjo službo.

Sedaj pa pogledjte še tisto-le Lenico Lenartovo! Obleko še spravi, ali poravnati se ji je ne ljubi. To bi bilo seveda preveč dela! Potem je pa v nedeljo taka kakor tisto strašilo v Kržetovi koruzi. Prav res bi se je človek kmalu prestrašil.

Še Poležunova dva moramo malo na piko vzeti. Kar ločiti se ne moreta zjutraj od postelje, ne Peter in ne Ivanka. Zdehata, da se sliši k sosedu. Oče so pa nejevoljni na travniku, ker ne dobe o pravem času kosila, in Sivka rentaći v hlevu, ker Petra ni od nikoder, da bi jo nakrmil. Enkrat so dejali oče: »Naša dva bosta še sodni dan zaležala.«

No, ravno prav nam je prišel v roke Nace Pacek! S Tonetom Nerodo sta si nekaj v sorodu. Le pogledjte ga, kakšen je Nacetov obraz, kakšen njegov vrat, pa roke! In če bi bil bos, bi videli, kakšne so šele njegove noge! Kravji parklji niso tako umazani! Vode se boji kakor hudobec križa. Saj veste, kako se je oni dan kisal v šoli, ko so ga napodili, da se je moral iti umivat. Pa je bil potem vsaj čez dolgo enkrat spet čeden fant. Voda v skledi je bila pa po njegovi žehti tudi taka, da bi jo bil lahko prodal za črnilo.

Še grša je pa Meta Koštrun. Nič ni nikoli spletena — pač, pred štirinajstim dnevi enkrat je bila!

Prav živi bavbav je! Škoda, da je ne smemo naslikati! Presodili bi lahko, ali niso ciganke včasih veliko dostojnejše.

Pa pogledjte še, kakšen je Jožek Praskač. Nohte ima skoraj tako dolge kakor mačka kremplje. Kako so pa tudi črni! Prav lahko bi jih posodil Miklavževemu parklju. Jožek, škarje v roke! Ali pa bomo mamoprošili, da ti jih bodo s sekirico posekali.

Luknarjev Lojze ima pa vedno odprta okna na kolenih in na komolcu, če ne še kje drugje. Lojze! Kolenu in komolcema ni treba oči, da bi gledala v svet. Le poglej, Karel Zaplata je pa že drugačen fant. Vsaj lepo zašit je.

Milka Kratky ima sicer čedno obleko, samo malo je manjka, ali pa je Milka malo prevelika. Milka, prosi mamoprošili, naj ti krilo malo podaljšajo ali naj ga pa dado sestrici Nežiki, tebi naj pa napravijo novo, pa malo daljše, da ne boš, kakor bi vsak dan gnoj kidala...

Ali naj vam še povemo, kakšen je Tonče Lučnik? Vsa obleka se mu sveti, pa ni zlata in ne srebrna. Od same umazanije se mu sveti. In ta umazanec je zadnjič ponujal Martinovemu Jožku kruha! Pa ga Jožek ni hotel vzeti, ker se mu je zdel gnusen. Toča kruh ni bil grd; grd je bil tisti, ki ga je ponujal. Ali tako je: še čedne in lepe reči se nam zde gnusne, če jih vidimo v umazančevih rokah.

Grdobčeva Tinica si pa vedno briše roke v svoje krilo. To tudi ni prav. Čemu je pa otirača ali pa brisalka pri hiši? Ali zato, da na steni visi in da je lepo čedna? Vanjo se brišemo, ne pa v obleko!

Packov Tinček naj nam pa pokaže svoje šolske knjige, če si upa! Pa saj vemo, kakšne so! Raztrgane, zamazane, popackane! Take knjige ne pričujejo o

pridnem učencu, pač pa pričujejo o lenobi in zani-karnosti — to sta pa sestrí, ki bi ju noben učenec ne smel poznati.

Minka Krpec ima pa take šolske zvezke, da so komaj tega imena vredni. Vse zmečkane, robове zavihane in gotovo desetkrat pretrgane. Pa veste, kaj je rekla gospodični učiteljici, ko so jo pokregali? »To je sedaj modernó!« je rekla. Strašno učena je ta Minka, kaj ne? Po domače bi rekli (pa je premalo gosposko povedano): »To je sedaj v navadi!« Ali zapomni si, ti moderna Minka, da ni vse lepo, kar je moderno. Ubogaj v šoli, to bo znabiti manj moderno, pa bolj prav, kakor če odgovarjaš!

Red in snaga! Videli ste pa danes le bolj ne-redne in nečedne ljudi. Na obrazih vam beremo, da vam niso ti ljudje všeč. Zato smo pa tudi prepričani, da danes niste prišli zastonj v šolo...

(Nadaljevanje.)

M. S.:

Anica in Ivo.

(Resnična dogodba.)

Anica in Ivo sta bila sestríca in bratec. Imela sta krasen dom z velikim dvoriščem in vrtom. Starši so imeli trgovino, konje, kočije in vinograd.

V šoli sta bila Anica in Ivo najbogatejše in najlepše oblečena. Učila sta se pa zelo slabo. Anica je prišla samo do tretjega razreda, Ivo pa niti v tretji razred ne. Oba nista znala računati; tudi vsega drugega, kar se je razlagalo v šoli, sta se težko naučila.

Starše je bilo sram, da sta Anica in Ivo vedno zaostajala. Vzeli so ju iz šole, in gospod učitelj ju je hodil na dom učiti. A skoraj brez uspeha.

Anica je ostala majhna deklica, Ivo pa droben, bled fantek.

Kaj je bilo krivo vsemu temu?

Anica in Ivo sta pila vsak dan vino. Anica opoldne in zvečer, Ivo pa še večkrat čez dan. Rekla sta, da jima ne škoduje.

Ali jima res vino ni škodovalo? — Pa še kako! Oba sta zaostala v rasti, bila slabega telesa in oba sta se slabo učila. Ničesar se nista naučila.

Ivo je pozneje odšel na Ogrsko in tam služil pri nekem židu. Prodajal je žganje in ga tudi sam rad pil. Slednjič mu je otemnel um. Ustrelil se je. To je žalosten konec!

Anica je pa ostala doma. Oče in mati sta ji zbolela. Oče je pil ves dan vino in prišel slednjič tudi ob pamet ter umrl. Mamica je obolela na raku v želodcu. Slednjič je umrla lakote, ker ni mogla ničesar užiti.

Zdravnik je rekel: »Ta rak je od pijančevanja!«

Anica je ostala sama. Starši so zapustili v neredu vse račune, in Anica je morala plačevati dolgove.

Imela je pa Anica pridnega ženina. A ta je dobil pljučnico in je umrl. Zdravnik je rekel: »Srce je bilo preslabo, ker je prej vsak dan pil vino.«

Tako je ostala Anica sama. Prodala je dom in se omožila. Zdaj živi revno in slabo oblečena in je srečna, ako dá kdo podpore njej in njenim otrokom. Njen mož je namreč tudi pijanec.

J. E. Bogomil:

Sama doma!

Y Loki je semenj o sveti Jederti. Ta semenj je zadnji pred veliko nočjo, in zato tudi pred veliko nočjo zadnja boljša priložnost, da se oskrbé ljudje z obleko, z obutvijo in z raznimi potrebnimi in nepotrebnimi sladkostmi za velikonočne praznike.

Tudi Mohorjeva dva, ata in mama, sta se namenila v Loko. Doma sta pa morala ostati Jožko in Minka — to pot prvič brez varuha in nadzorstva. Marinovo teto imata otroka sicer rada, pa je že drugam obljubila. Ko so jima pa mama omenili, da bi prišla Rokavčeva Mica, sta se pa otrokoma kar potemnila obraza, in solze so se posvetile v očeh — samo da bi Rokavčeve Mice ne bilo ...

»Bosta pa sama, če nočeta Mice,« so potem odločili mama. »Ali vaju ne bo strah?»

»Nič ne bo, nič! Saj bo vse zaprto, in strah še mogel ne bo v hišo,« je hitel Jožko, samo da bi se obranil tiste hude Rokavčeve Mice, ki hoče, da bi moral Jožko vse dopoldne mirno čepeti v hiši.

Tako sta ostala otroka sama doma. V pečici je bilo nekaj podpore: mleka in žgancev, v miznici dosti kruha, v čumnati pa lepo dišeča jabolka: vsega dosti, na izbiro! Tudi igrač otrokoma ni manjkalo. V srcu je pa redil Jožko ves ta dan upanje, da bo dobil za praznike nov klobuk, Minka pa tudi nekaj — nemara kaj nove obleke, da bo mogla v njej k božjemu grobu.

Otroka sta bila zadovoljna in vesela. Samo, da tistega otroškega strahu: tiste sitne Rokavčeve ni bilo.

O — o — o!

Dopoldne sta jo srečno prebila. Ali bolj, ko se je bližala poldanska ura, bolj jima je bilo tesno pri srcu. Pa ju ni bilo strah. Nič! Tiste dni pred sveto Jedertjo je jedel Jožko vsak večer krompir v obličah, in ta ima baje to moč, da preganja strah. Še danes zjutraj je enega pojedel, snoči si ga je nalašč za danes prihranil. Kje bo torej strah?

Oglasil se je pa pri Mohorjevih tisti dan namesto strahu gospod Dolgčas. To ti je tudi čuden patron! Nikjer ga ne vidiš, pa ga je povsod dosti po vsej hiši: še na obrazih visi, na oknih, na peči in tudi pod pečjo. Vsega sta sicer imela Mohorjeva otroka ta dan dosti: jedi, vode, igrač, smela sta tudi skakati po hiši in po čumnati, ali vendar — zunaj je sijalo tako prijazno sijalo ljubo solnce in ju vabilo na prosto, ali ven pa nista smela! To sta jima oče in mati strogo prepovedala. Ni treba praviti, zakaj? Taki-le možje, kakor sta Mohorjeva dva, gredo radi ven, vrat pa ne zapro za seboj, in v hišo pride tat ...

O ta dolgčas! Otroka sta se ozirala, zijala in strmela skozi okno, da bi zagledala, kdaj bo zavozil s ceste na ulico in proti hiši Mohorjev konjiček. Ali mislite, da je prišel, ko je ura udarila tri, štiri ...?

»Oooooo!« sta kmalu potem zavpila otroka oba hkrati. In takrat se je nadležni gospod Dolgčas kar *nekam izgubil in nikjer ga ni bilo več v Mohorjevi hiši*. Pred hišo se je pa ustavil Mohorjev voziček.

Mati so otrokoma brž razkazali mestne dobrote. Nekaj sta jih smela tudi pokusiti. Klobuk in obleko sta pa samo videla in potipala; drugače pa mora v skrinjo do praznikov.

Potem pa brž ven na solnce, na prosto, po zvončke in po trobentice, ki že cveto na Mohorjevem vrtu in trobijo pomladanski pozdrav.

Zvonimir Grjavec:

o pol-nebesih.

Kakor lilija je bela
duša tvoja, angel moj;
vedno mirna in vesela
zlate sreče pije soj.

Ko v višinah v zgodnjem jutru
zazveni srebrni glas,
pa se dvigne v sveti sreči
gor h krilatcem-bratcem v vas.

In ko poldan vrh gorice
čez zeleno plan zvoni,
duša tvoja se ne vrne:
z angelci Boga časti.

Tam na nebu, v zboru zvezdic
moli zopet na večer:
vsa je kakor v pol-nebesih —
težke misli v nji nikjer!

Sedem grehov.

(Otroška igra.)

Sedaj, ko se je umaknila starka zima in nas je zopet obiskala ljuba pomlad, je zelo prijetno, če se mladina poigra pod milim nebom na travniku sredi pomladanskih cvetic. Zato ti tukaj, draga mladina, podam igro: »Sedem grehov«, ki je pripravna za vsako starost, za deklice in dečke, da se razveseliš ob njej, in da se ohrani igra, ki so jo včasih igrali slovenski pastirji pri svojih čredah.

Pri tej igri morata biti vsaj dva igralca; seveda je pa bolj zanimivo, če jih je več. Igra se vrši lahko na travniku ali na dvorišču. Vsak igralec položi svoje pokrivalo v ravno vrsto tako, da je odprtina obrnjena navzgor. Potrebna je pa tudi žoga ali pa v okroglo obliko zavit robec.

V določeni razdalji od klobukov se postavijo igralci tako, da stoje v isti razvrstitvi kakor pokrivala. Tisti, čigar klobuk je prvi, začne igro. Pokrivalo pa je tisto prvo, ki je najbližje igralcem. Na morebitni risbi so igralci po vrsti zaznamovani s številkami tako, kakor igrajo: prvi, drugi i. t. d. Z isto številko je označeno tudi vsakemu igralcu pripadajoče pokrivalo.

Prvi igralec vrže žogo v smeri proti klobukom in mora stremiti za tem, da jo vrže v poljuben klobuk. Ko opazijo igralci, da je žoga v klobuku, pa zbežé na vse strani, tudi prvi igralec. Oni pa, v čigar klobuku je sedaj žoga, skoči k svojemu klobuku, zagradi žogo in zavpije: »Stoj!« in obstane pri svojem pokrivalu. Pri klicu: »Stoj!« se morajo pa ustaviti vsi

igralci in ostati na istem kraju in v istem položaju. Igralec z žogo, ki stoji pri klobukih, se ozre in pogleda, koga izmed tovarišev bi najlažje zadel in vrže proti njemu žogo. Če ga zadene, in sicer kamorkoli, zlete vsi igralci in tudi tisti, ki je žogo vrgel, na različne strani. Oni pa, ki je bil zadet, pobere hitro žogo in zavpije: »Stoj!« in ostane na istem mestu. Kakor poprej, morajo ostali igralci pri klicu »Stoj!« obstati na svojem mestu, kjer se ravno ta hip nahajajo. Igralec z žogo zažene žogo v tovariša, ki misli, da ga bo najlažje zadel. Ako ga zadene, storé igralci isto kakor v prvem slučaju. In to se ponavlja toliko časa, dokler ni kdo zgrešil cilja in tovariša ni zadel. Za kazen dobi tisti, ki je zadnji vrgel žogo, cilja pa ni zadel, »greh« v svoj klobuk: to je majhen kamenček ali kako drugo reč. Igralci pa se zbero na svojem prejšnjem mestu kakor v začetku igre.

Sedaj vrže žogo oni igralec, čigar klobuk se nahaja na drugem mestu v vrsti. Tudi ta se mora potruditi, da ostane žoga v klobuku, in sicer v poljubnem. Ako pri prvem metežu žoga ne pade v pokrivalo, ima metalec pravico še do dveh metežev, in če igralec tudi tretjič ne zažene žoge v klobuk, dobi »greh«, in žogo meče tretji tovariš; ostali igralci ostanejo sedaj seveda na svojih mestih. Če je žoga pri enem izmed treh metežev ostala v pokrivalu, se morajo igralci ravnati tako, kakor je opisano pri prvem metalcu.

Tako se vrsté igralci zaporedoma in ko so prišli že vsi na vrsto, dobi zopet prvi tovariš žogo, da jo zažene v klobuk.

To se ponavlja toliko časa, dokler nima že kdo v svojem klobuku sedem grehov. Ta mora potem hitro leteti k pokrivalom in vsa izprazniti ter jih oči-

stiti vseh grehov. Med tem opraviлом pa ga tolčejo ostali tovariši po hrbtu, seveda ne sirovo in močno, dokler niso vsi klobuki zopet prazni in pripravljeni za novo igro.

Opomniti bi še bilo, da ima samo tisti pravico žogo trikrat metati, kdor meče v klobuk; v drugem slučaju se sme žoga vreči samo enkrat. Samo ob sebi umevno je, da so igralci takrat, ko se meče v pokrivala, obrnjeni proti njim. — Napačno bi tudi bilo, ko bi se kdo skrival (n. pr. za kako drevo), da ga ne bi mogla žoga zadeti.

Cvetoš:

Na poti v mlin.

„Urno, le urno
steci, konjiček,
prazen je skoraj
lahni voziček!

Naj te ne straši
strmi ta klanec,
steci dol k mlinu,
steci, moj vianec!“

Francek na vozu
z bičem je počil,
konj pa po klancu
parkrat je skočil.

Sitne otroke
v jarek je stresel,
moko iz mlina
pa Francek je nesel.

J. E. Bogomil:

Iz pasjih dni.

(Konec.)

III.

Gi si jo pa zgodaj polomil,« se vtakne vmes Strahov Murko. »Meni se je pa primerila neka druga neumnost tistega leta, ko je oblekel Strahov Tine prve hlače. Vidva že vesta, da imam že par let to pravico, da spremljam svojega gospodarja, kadar gre na lov. Ko gospodar ustrelí, takrat jo pa jaz uderem za ustreljeno živaljo, pa jo toliko časa iščem in preganjam, da omaga. Potem pa obvestim gospodarja, kjer leži tista žival; včasih mu jo pa tudi kar sam prinesem. Gospodar me pa takrat zelo pohvali, da mi kar srce poskakuje od samega veselja. Pa včasih dobim še tudi kak boljši prigrizek.

Tisto leto pa — kapa kosmata! — sem zagledal prav lepo divjo žival kar doma — ne bosta verjela! — na hišnem pragu. Bil je divji zajec! Ker je pa moja prava služba ta, da stikam le bolj za jazbeci, je pa zajčè menda mislilo, da bom njemu prizanesel. Ali me je to ujezilo! Le čakaj, sem si mislil, pa — hop! — kar zviška sem ga zgrabil! Precej sem si dejal: nesem ga gospodarju pokazat! V tem je pa priletel še Merkužev Pazi — čujta, saj ravno pod bregom laja: kmalu bo tu! — tisti grdi nevoščljivec dolgouhi — ter mi je hotel vzeti zajca in menda tudi pohvalo mojega gospodarja. Začganjal se je vame in v mojega zajčka, lajal, cvlil, renčal in tulil od same zavisti. Jaz se mu pa nisem vdal. O, da bi se mu bil!

»... grdi nevoščljivec dolgouhit!«

Že sem bil pred gospodarjem. Pa tudi Strahov Tine je bil ondi. Oba sta me čudno pogledala...

»Ata, mojega zajčka, mojega zajčka!« je zakričal Tine.

»Kaj pa nosiš? Spusti!« je zakričal nad menoj gospodar. »Ti grdoba pasja ti!« je vpil nad menoj in se oziral po kaki reči, da bi me ošinil...

Kaj takega pa še ne! Kregar, če sem zajca dobil, pa še nisem bil! Urno sem popustil zajca in se umaknil vstran. Tine pa k zajcu! S solzami v očeh ga je ogledoval in tarnal: »Kaj bo pa rekel Miklavž, ki mi ga je prinesel! Oh, revež, kakšen je!«

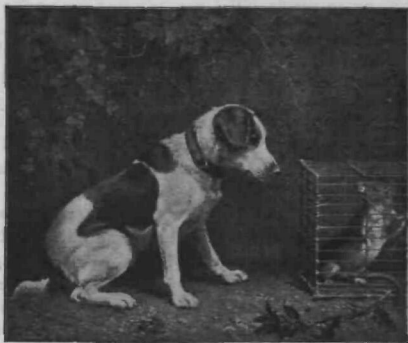
Tedaj sem pa malo uvidel tudi jaz svojo neumnost. Kje sem neki imel oči, da sem zgrabil suhega zajca? Saj se mi je malo zdelo — nos mi je pravil — da je z žaganjem nabasan. Ko bi bil čisto prepričan o tem, kako rad bi ga bil prepustil tistemu Paziju! Potem bi bil vsaj on kregar, morda še precej tepen. Ne vem, če bi mu ne bil privoščil?

Tako sem bil pa jaz tri dni in tri noči pri gospodarju in Tinetu v zameri. Večidel sem ležal pred hlevom tiste tri dni, in nihče se ni zmenil zame. Sicer pa — pozno je že — prijatelja, lahko noč! Malo bo treba tudi zaspati. Brez spanja ni zdravja!

IV.

Oho! Za voglom je pa poslušal — ne Merkužev Pazi — ampak Srdinov Adut. »Ali si stórije pravite?« se je pomolil zdaj izza vogla. »Čajte, naj še jaz nekaj povem. Kdo bo že zdaj hodil spat?« Pa so obstali še vsi trije: Strelov Belin, sosedov Dačko in Strahov Murko. Srdinov Adut je pa povedal to:

»Lansko leto tisto noč, ko je prvič padel sneg, sem prav malo zadremal v veži pod ognjiščem. A brž sem se zbudil. Iz kota proti kleti je bilo čuti čudne glasove. 'Trrrk, trrrk, trrrk!' je dejalo. Kaj bo to? — — Godba to ni! Pa spet: 'Trrrk, trrrk, trrrk!' Jaz gledam, gledam v temo — kakšen spak je pa danes vdrl v hišo? Zjezilo me je. Pa sem

»Čakaj, grdoba!«

zagrčal, da je takoj prejenjalo tisto škrabanje in trkanje. A le za malo časa. In spet ista pesem: 'Trrrk, trrrk, trrrk!' Da bi te pajk! Spet zagrčim. Kmalu bi bil vstal. A se mi res ni ljubilo.

Proti jutru je prišel v vežo gospodar in je hišo odprl. Malo se je posvetilo po veži. Jaz pa takoj na ogledi. Moral sem se prepričati, kdo mi je tako

vztrajno motil kratke urice nočnega miru. Pa sem zagledal v majhni hišici žival z dolgim repom, s kratkimi ušesi, s črnimi očmi in s sivo dlako. Aha, že vemo: podgana! Čakaj, grdoba! Nisem se več ganil od nje. Grdo sem gledal v tisto hišico, a podgana se je plaho ozirala proti meni. Kar zgrabil bi jo bil! A kdo vé — žica je žica in podgana — podgana! Zato sem rajši čakal, da je prišel gospodar nazaj v vežo. Ko se je vrnil, sem mu razodel s skakanjem in cviljenjem, da imam nekaj posebnega.

„Mogoče se je pa res katera ujela,“ je rekel komaj slišno gospodar. Stopil je proti kleti. V roke je vzel hišico in dejal zadovoljen: „Aha, mrcina! Pa smo te! Ne boš več škode delala v hiši!“ Hišico je vzel s seboj, mene prijazno povabil, naj grem z njim. Zunaj je začel hišico odpirati, mene pa kačiti: „Alo, Ađut, zdaj pa le!“ Pripravil sem se na skok. Komaj je bila podgana zunaj, sem jo že stisnil z zobmi — zacvililo je in ...“

Strelov Gregec na peči se je prebudil. Ali ni zacvililo v veži? Ali je kdo odklenil? Domači od polnočnice?

Niti zazdehal ni. Prevalil se je na drugo stran in spal naprej. Ali je potem še kaj zvedel iz pasjih dni, se zjutraj ni mogel spomniti.

TELOVADBA

Kratka zgodba.

Oni dan sem šel malo po svetu. V nekem trgu sem srečal dečka, ki je nesel veliko skladovnico »Angelčkov«. Radoveden sem ga vprašal: »Kam pa, dečko moj? Komu neseš »Angelčke«?»

»V telovadnico jih nesem, da jih bom razdelil med naročnike. Gospod predsednik so mi jih dali. Pa od telovadbe se bere notri.«

»Čakaj no,« mu rečem, »ali ne bi smel tudi jaz pogledati v vašo telovadnico? Tisto od telovadbe sem tudi jaz bral.«

Deček je bil precej zadovoljen, in šla sva. Spremljevalec mi je obljubil, da bo že od daleč pokazal, katera vrata peljejo v telovadnico in katera okna svetijo vanjo. Pa še treba ni bilo. Komaj sva bila blizu, mi je že udarilo na ušesa tako kričanje, da me je bilo strah. Najrajši bi bil šel kar hitro mimo.

Ko sva stopila v telovadnico, je bilo notri vse narobe. Nič vrste, nič telovadbe, nič miru — samo »zviranje« po bradlji in po plezalnih drogih, samo vpitje in preganjanje! Kar žalosten sem bil.

Takrat so zagledali dečka z »Angelčki«, pa so nekateri hrupno planili proti njemu. Hoteli so mu takoj iztrgati vsak svoj zvezek. »Angelčki« so bili v veliki nevarnosti, da propadejo v cunje.

Takrat je stopil vaditelj skozi stranska vrata in je zaklical: Pozor! Pa so ga komaj slišali! Še dvakrat je moral zaklicati, potem so bili šele mirni. Pa tudi mene so šele tedaj zagledali. Nič me niso poznali, in čudno se jim je zdelo, po kaj sem prišel.

Vaditelj me je pa dobro poznal in je stopil k meni.

»Ravno prav, brat Nardžič, da si prišel! Vidiš, taki-le so moji razgrajači! Če jih moram le en tre-

notek pustiti same, je že vse narobe. Le napiši jim svarilo v »Angelčka«, pa tudi povej jim kakšno moško besedo o disciplini. Mislim, da se jih bo bolj prijelo, kakor če jim sam trobim.«

Disciplina.

Seveda sem rad ustregel dobremu vaditelju. Tako-le sem rekel dečkom:

»Veste, dečki, to je res! Vsak telovadec mora prav dobro vedeti, kaj je disciplina. Ta beseda ni slovenska, pa morate vendar vedeti, kaj pomeni. Vsak mora tudi tako delati, kakor uči disciplina. Jelite, vi dobro veste, kaj je disciplina?«

»Vemo.«

»No, kaj je to? Kar povejte mi!«

»Disciplina je, če ubogamo vaditelja.«

»Disciplina je, če je v telovadnici red.«

»Disciplina je, če smo pri miru, kadar je pozor.«

»Disciplina je, če ne zamudimo telovadbe.«

»Disciplina je, če — — —«

Več pa že niso vedeli povedati. Samo eden se je še nekaj spomnil in je dvignil roko. Takoj sem mu dovolil, da pove.

»Disciplina je, če ne delamo nič po svoji glavi.«

Vse sem pohvalil, da so dobro povedali. Najbolje je pa odgovoril zadnji.

Nič po svoji glavi.

To je moška beseda! Preden se danes poslovim, bi vam rad še nekaj povedal o tem.

Disciplina se ne sme začeti šele v telovadnici, ampak že doma. Preden se sploh zapišeš med telovadce, moraš doma vprašati. Le natanko povej staršem, kje in kdaj misliš telovaditi! Pa tudi to povej, kdo te vabi v telovadnico. Če starši ne bodo hitro vedeli, ali bi dovolili ali ne, vprašaj še gospoda kateheta!

Če si že telovadec, te res disciplina kliče o pravem času k telovadbi. Tudi prezgodaj ne smeš prihajati. Včasih pridete celo uro prezgodaj, ko je telovadnica še zaprta. Potem se pa preganjate in kričite, da je strah. Tudi ste že nekaterikrat po zvijači odpri telovadnico, ali ste pa skozi okno zlezli vanjo. Vse to ni prav!

Zato si zapomnite: Nikoli ne hodite v telovadnico, če vidite, da vaditelja še ni ondi!

Opraviči se!

Pa tudi to-le morate natančno vedeti:

Včasih se vam ponesreči, da pridete prepozno k telovadbi. Morebiti niste sami nič krivi. Pa vseeno morate nekaj narediti. Ne smete iti takoj v vrsto, ampak morate stopiti k vaditelju in mu lepo razločno povedati, zakaj ste zamudili. Šele potem smete iti na svoje mesto in telovaditi.

Včasih morate pa oditi, preden je telovadbe konec. Morebiti so vam doma naročili, da boste šli kakšno reč iskat.

Seveda boste starše ubogali. Vendar ne smete kar meni nič tebi nič od telovadbe proč, temveč morate stopiti k vaditelju in ga prositi, da smete domov. Ko vam on dovoli, pa le hitro in lepo po tihem odidite!

Poglejte, to je disciplina! Le natanko se po tem ravnajte, da vas bo lahko vsakdo pohvalil, kdor bo prišel k vam v telovadnico pogledat. Znabiti pridem tudi jaz, ki vam danes to pišem. Potem bom takoj napisal v »Angelčka«, če ste pridni ali poredni.

Do takrat pa pozdravljeni in z Bogom!

Brat Nardžič.

Sokolov :

Uspavanka.

»Aja tutaja —«
mamica peva,
lahno zibelka
teče po tleh.

Angelček z neba
k zibki priplava,
detece v spanje

sladko uspava,
zopet v nebesa
sveta odplava —

»Aja tutaja —«
mamka počiva,
v zibki pa tudi
detece sniva . . .

J. E. B.

Rebus.

Če i i 100 100 '7' aī
100 ⁿⁱČi 100

Skrivnosten napis.

*rakn ap ilsim hinšerg
etevs ilsim jagalop jnan
ratlo pel rokak idob
eted obulj ašud ajovt*

Kdo nam razreši ta napis? Komu je namenjen? Kaj naroča?

(Rešitev in imena rešilcev — ki se sprejemajo le tekoč 14 dni po izidu lista —
v prihodnji številki.)

Rešitev uganke v 1.—2. številu.

Dijaki so kolač prerezali tako-le:

Rešitev rebusa v 1.—2. številu.

Lahko sem tisočkrat Bogu hvaležen za vse njegove darove.

Imena rešilcev.

Rebus in uganke so prav rešili: Bajuk Božidar, Marko; Sonja Nedeljko, Zlatka in Dušan Vajda v Ljubljani; Stanka Verdir in Francka Žitnik v Šmihelu; Boris Rihteršič v Celju; Nerina Juvan v Ljubljani; Podgorelec Danica, Tejrosky Franc v Trzinu.

Samo rebus so prav rešili: Tilči in Eli Geyer, Prezeli Marijan in Jakob Goli. Fr. Bradač, Baebler Elida, Fistar Anica v Ljubljani; Helena Zajec, p. Laže; Skrabar Stanko v Višnji gori; Ivana Peternej, Zg. Žetina; Ivo Polensek v Novem mestu; Demšar Al., Lisjak Rajko, Velušček Ciril v št. Vidu nad Lj.; Bogomir Fegic v Ljubljani; Kašner Mici, Ahac Malka in Restar Roža v Hrastniku; Maček Pavla in Darinka Salberger v Ljubljani; Ivana Petač v Mostah; Tilka Pavlič, Boris Verbič, Igor Zupan, Al. Ložar, Janko Lušin, Modic Roman, Stupica Fr., Prohinar A., Pengov Božidar, Dragica Ozvald, Alfonz Dokler, Marija in Pavla Buh v Ljubljani; Ciril, Ida in Franjo Sem v Ljubnem; Angela Gospodarič v Ljubljani; Meze Malči v Mekinjah; Nada Cijan v Mariboru; Svetina Mela, Ivanka in Metka Bulovec, Slavca Pirč, Verca Adamič, Smolej Tonči, Hrast Dora, Pokorn Metka, Veskovič Marija, Klemenc Dorica, Lavrič Mar., Jan Olga, Volčič Francka, Fojkar Mar., Kožmelj Marija, Škrl Mar. v Škofji Loki.

Samo uganke je prav rešil: Guzeli Darko v Ljubljani.

»Angelček« stane 10 kron na leto. Izdaja društvo »Pripravniški dom«. Urednik: Jožef Volc, župnik na Rovih. Oblastem odgovoren: Ludovik Tomažič. — Za upravljanje: dr. Jožef Demšar, profesor v Ljubljani, Sv. Petra cesta št. 80. Natisnila »Jugoslovanska tiskarna« v Ljubljani.